

af Gods og Personer, saa mener jeg at kunne indskrænke mig til at henvise til disse tidligere Udtalelser. Jeg kan saa meget roligere gøre det, som den paa-trængende Nødvendighed af, at der gøres noget her, er fuldt ud erkendt af de to foregaaende Trafikministre, saaledes at de ligefrem til mig have afgivet Løfte og bestemt Erklæring om, at til næste Aar — det vil sige ikke det, der nu kommer, men det, der den Gang var det næste — vilde der blive fremsat Forslag derom. Men det er jo med Ministre som med Græsset paa Marken, de staa i Dag og falde i Morgen, selv om de ikke kastes i Ovnen. Saaledes er det gaaet til ved denne hurtige Skiften Ministre, navnlig Trafikministre, at dette Spørgsmaal er blevet skudt ud stadig. For to Aar siden blev det lovet, at baade for Hadsten og Hinnerup skulde der fremkomme samlet Forslag paa den næste Finanslov. Men inden denne Finanslov kom, saa — ja, jeg vil ikke sige, at Ministeren faldt, han faldt i hvert Fald ikke længere end fra den ene Taburet til den anden, men han forlod i alt Fald den Taburet, som dette Spørgsmaal hører under. Den ny Minister kendte ikke noget til disse Forhold, og der kom intet Forslag, hverken om Hadsten eller Hinnerup. I Vinterens Løb i Fjor blev der saa fremsat Forslag om en Bevilling til Hadsten, hvorimod der intet blev gjort for Hinnerup. Derimod udtalte Ministeren ved Finanslovens 3die Behandling i Fjor, at der til næste Aar — altsaa nu i Aar — vilde blive stillet Forslag ikke alene om Udvildelse af Hinnerup, men ogsaa af Mundelstrup Station. Men ogsaa den Minister er gaaet til sine Fædre — politisk talt —, og der er kommet en ny. Han har rimeligvis heller ikke kendt noget til dette Forhold. I hvert Fald har jeg forgæves søgt efter paa § 27 paa det foreliggende Finanslovsforslag. Jeg retter ingen Bebrejdelse til den nuværende Trafikminister. Han kan jo ikke have Forpligtelse til at staa ved alt, hvad hans Forgænger har lovet eller sagt. Men det følger jo af sig selv, at saadanne Ministerløfter og Erklæringer vække Forhaabninger ude hos den Befolkning, som kunde have Gavn og Fordel af Bevillingen, og som stadig skal benytte denne Station. Og det er lige saa øjensynligt, at naar disse Løfter — jeg vil ikke sige: ere blevne brudte, men ikke ere blevne holdte, føle de en bitter Skuffelse derved. De have følt sig meget skuffede og tilsidesatte ved, at der saadan Aar efter Aar ingen Tiug bliver foreslaaet.

Nu er jeg fuldt enig i de Udtalelser, der ere fremkomne om, at vi skulle se at faa indført en økonomisk og sparsommelig Statshusholdning, men det er med det bestemte Forbehold, at der ikke bliver sparet paa de Poster, som Skjoldlev skal have Gavn og Fordel af, og jeg skulde tage meget fejl, om ikke hvert enkelt Medlem i denne Sal vil tage et lignende Forbehold. Jeg ved ogsaa meget godt, at der er projekteret en Plan om, at der skal være et Dobbeltspor fra Skanderborg til Randers, og at baade Hinnerup og Mundelstrup og rimeligvis flere Stationer ere indbefattede i denne Plan. Men jeg frygter for, at dette Dobbeltspor ligger saa langt ud i Fremtiden — om vi overhovedet faa det — at vi paa ingen Maade kunne være tjente med at vente med at gøre noget til Forbedring af Forholdene ved Hinnerup Station, indtil vi faa dette Dobbeltspor. Jeg ved ogsaa meget godt, at vore Baners finansielle Forhold ere saa miserable, at de næsten ligefrem give Underskud, men der er jo ogsaa faldet flere forskellige Udtalelser om, at vi i en nær Fremtid gennem Takstforhøjelse baade for Gods og Personer maa se at skaffe vort Banevæsen en saadan Indtægt, at det ikke alene kan komme til at balancere med Driftsudgifterne, men ogsaa svare en rimelig Rente af de Kapitaler, som ere anbragte i Banerne. Jeg for mit Vedkommende kan fuldstændig slutte mig til disse Udtalelser og denne Tanke. Jeg mener ikke alene, at det er fuldt forsvarligt og retfærdigt at gaa til en saadan Forhøjelse af Taksterne, at Banerne kunne bære sig, men jeg tror, det vil være uretfærdigt at undlade at gøre det. Men naar Banerne nu faa deres Indtægt forøget, saaledes at der kommer Penge i Kassen, saa mener jeg, at Statens Forpligtelse yderligere forstærkes til ogsaa at sørge for, at baade Togene og Stationerne, Lokaler og hvad der ellers hører med, blive holdte i en saadan Stand, at hverken Gods eller Personer ere udsatte for at tage Skade eller lide Tab. Saaledes ere Forholdene virkelige ved Hinnerup, at Godset mange Gange ikke kan komme i Hus, og det til sine Tider næsten kan være livsfarligt, naar der staa flere Hundrede, ja somme Tider Tusinde Mennesker, der skulle med samme Tog, paa den smalle Perron. Da den højtærede nuværende Trafikminister ikke er til Stede, vil jeg ikke affordre ham noget Løfte, hvad jeg for Resten ogsaa har tabt noget af Tilliden til. Men jeg vil indskrænke mig til at anmode den fun-